

לה? אני רוצה להתחתן, לא להיות יותר זונה." קולה מתרומם לזעקה: "מדוע זורר קים אותנו לכלבים? אני רוצה גמילה. אנו לא פושעים. אנו רק חולאים. מדוע נותנים לנו סמים. ולא מקבלים אותנו לגמילה?"

כאשר הופיעה השבוע רינה בפני שופט השלום התל-אביבי, אריה אבן-ארי, לא הייתה מסוגלת לעמוד על רגליה. דיברה כמו שיכורה.

האשמה נגדה היתה הסגת גבול, ומעשה מגונה בפומבי, לאחר שנתפסה עם לקוח. השופט שראה שאין עם מי לדבר, החליט לדחות את הדיון.

"לא," ביקשה האשה. "אני רוצה להגיד לך משהו. אך אני מתביישת בפני הקהל. טוב," הסכים השופט. "תיכנסו אלי ללישכה בסוף היום."

"אמרתי לשופט," סיפרה רינה אחר-כך, "שאני לא יכולה ללכת לבית הוריי באש-קלון, מפני שהאחים שלי ינסו שוב לשי-כב אותי. כך הם עשו לי בעבר. ולהי-שאר במרתף שלי — זה להמשיך עם הסמים ועם העבודה שלי. אבל, בלי עבר-דה — אין לי כסף לסמים."

תוצאת השיחה: השופט הורה לחפש לרינה מקום גמילה בבית-חולים.

כרגע, השאלה היא: אם לא ימצא לה מקום — הישלחו אותה לכלא? הישאירו

אם לא לוקחת אופיום, אני מקבלת קריזה." אחרי שמונה שנות נישואין, שבר מקס יום אחד את ליסתה של רינה. בתגובה, התלוננה עליו במישטרה. כי הוא הסרסור שלה. מקס קיבל שלוש וחצי שנים. הורידו לו שליש, והוא חזר למר-תף-החלומות שלהם. לפני חמש שנים הם התגרשו. באותו יום שהתגרשו, חזרו מן הרבנות הביתה, למרתף שלהם. לא היה להם לאן ללכת. המשיכו לשכב באותה מיטה.

אני מתביישת

וא כעם עלי, ממשיכה רינה לספר. בחייון מר. "אמר שבגדתי בו. 8 שנים הייתי הזונה שלו — ואו לא בגדתי בו. ופתאום, הכריו שבגדתי בו, והרביץ לי. שבר לי את הפנים. עברתי ניתוח. זה לא מצחיק?"

"היום, הסמים גמרו אותי. למעלה משי-שה חודשים שהוא לא נגע בי. הוא לא יכול."

לפתע, היא מכסה את פניה וידיה, ולר-חשת:

"אני רוצה ילד. אני רוצה להיות אישה כמו כולן. מדוע לא מקבלים אותי לגמיי-

אופיום לווריד

מזריק לעצמו מקס, לארוחת-בוקר, לאחר שחכיה בקוצר-רוח הולך וגובר לסיום הכנותיה של רינה. המזרק מלא בתמיסת האופיום השחורה. מעל המרפק קשורה מטפחת לעצירת הדם.

אותה במרתף-הסמים שלה? מהן הבריי-רות שבפניה? מה היא מדיניות הטיפול בנרקומנים? האם אין לתקן את החוק הקיים, ההופך נרקומן לפושע פלילי — ולהתחיל להתייחס אליו כמו אל חולה?

עדיין

לא מוכנים

אין אנו מוכנים לשינוי הזה כעת. טוען ד"ר ראובן מאיר, מנהל בית-החולים לחולי-נפש בבאר-יעקוב: "דרושים מוסדות מיוחדים — שעדיין לא קיימים. לא נהיה מוכנים לשינוי זה לפי-ני שנתיים-שלוש."

תגובתו של ד"ר אורחן הקר, פסיכיי-אטר ראשי של משרד-הבריאות ומנהל בית-החולים לחולי-נפש בבתי-ים, מסבירה את האמת האכזרית:

"כדי להתקבל לגמילה כיום, צריך צו של בית-מישפט. אנו מוכנים לקבל לטי-פול נרקומנים גם באופן פרטי — אך לא את הנרקומנים אשר נגדם נפתח תיק ב-בית-המישפט. יש כאלה שמנצלים את ה-מצב ורוצים להיכנס לבית-חולים כדי להת-חמק מתביעה שהוגשה נגדם."

אלא שכאן קבור הכלב. שכן, אין כמעט נרקומן שנגדו לא נפתח תיק פלילי על החוקת סמים, או פריצה, זנות, שוטטות. התוצאה: רינה קרוש עובדת בנות כדי להשיג כספים — שתמורתם תיקנה אופ-יום. משום כך, היא לא תתקבל לגמילה. אך כל עוד לא תתקבל לגמילה — תמ-שיך לאסוף תיקים.

וכן הלאה וכן הלאה, עד שהסמים יחס-לו אותה סופית, ובעייתה תחדל להט-ריד את מצפונם של אלה שמחובתם היא לגסטות לרפא אותה.

שהינה לפני ההזרקה. מקס כבר קיבל את המנה שלו, לפני דקות מיספר, והוא כבר רגוע ושלי, מסוגל למצוא את הווריד של רינה ביד-בוכתו. רינה מצפה למחט הגואלת במחט, כשהבעת-פניה מתעוית.

צמרמורת!